

Jsme zváni ke stále větší, nekončící otevřenosti vůči Ježíši. Když On vstupuje do hlubin našeho srdce, touží, abychom byli jak svým srdcem, tak celým svým životem (ve všech detailech – od skrytých věcí až po běžně se opakující rutinu) zcela vydáni jemu. Čím větší otevřenost z naší strany, tím více nás plní On láskou a nadějí.

Touha, nevýslovná touha po Pánu a jeho přítomnosti, otvírá naše srdce pro Pánovo Srdce: pro to vše, co nám může a chce dát. Vše se odvíjí od míry naší důvěry: čím větší důvěra naše, tím větší láska, naděje a milost z Ježíšovy strany, který může a chce v lidském srdci a skrze něj činit veliké věci, díla a zázraky. Do této harmonie Ježíšova díla záchrany světa jsme každý nenahraditelně potřebný jako barevné sklíčko, propouštějící světlo a zářící tou barvou, kde se zrovna polohou srdce nacházíme (kde nás chce Bůh zrovna mít):

A tak nachází-li se naše srdce a dílo, které koná, v rovině **1. kajícího**, záříme **fialovou** barvou a naše sklíčko v mozaice Ježíšova Srdce takto v nejrůznějších odstínech svítí.

2. Ten, kdo se k Ježíši přibližuje a jeho převažujícím akcentem, který prožívá, není již tolik pokání, jako spíše **vděčnost** – již tedy pochopil, že svůj život žije jen z Boží milosti – jeho sklíčko v mozaice Ježíšova Srdce září **stříbrnou** barvou, neboť jeho touha je nasměrována k pochopení a poznání Pánova milosrdenství, které mu odpustilo a zahrnuje ho radostí. Taková poloha srdce je pro Ježíše již natolik vzácná a jemu milá, že ji vyznamenává stříbrnou barvou, rovněž velmi vzácnou.

3. Další sklíčko v mozaice září specifickou barvou u těch, kteří velmi žijí pro své blízké a již více myslí na ně než na sebe – takoví již **pokročili** ve svém životě ještě dál. Jejich sklíčko (život) propouští zářivě **bílou** barvu, která souvisí s vyvstalou svobodou srdce. Je-li srdce svobodné, pak si s ním Pán může dělat, co chce, a může takový život „zabarvit“ (barvami blahoslavenství) podle svého přání. Bílá barva je podkladem pro všechny ostatní existující barvy, na bílé se všechny ostatní barvy (podoby svatosti) lámou a to je nevýslovné tajemství: čím větší svoboda srdce, tím větší poddajnost Pánu a vděčnost za to, jak mne stvořil a k čemu povolal.

Sklíčko (dílo života) těch, kteří jsou Ježíšovi **4. nejbližší**, září plností barvy **zlaté**. Jako je bílá barva podkladem (poddajností) pro všechny ostatní barvy, zlatá všechny zahrnuje a všemi prostupuje. Ti, kdo jsou Pánu nejbližší, již jej nechají ve svém srdci znovu a znovu se rodit a žijí již zde na zemi nebe a jeho tvořivý „program“: růst lásky donekonečna. A tak naše činnost pro Pána a s Pánem září postupem života různými barvami: podle toho, kde se nacházíme a čím naše srdce zrovna dýchá. Vděčně o tom rozjímáme a zkoumáme, jak v sobě udržovat a rozpalovat touhu, abychom *trpělivostí* v růstu žizvotních zkušeností, *lnutím* k Bohu a *poddajností* jeho Srdci vábili Pána k rozhojnění lásky, naděje a radosti v nás a skrze nás.

S. Luisa Karczubová

* * *

Můžeme si položit prázdninovou otázku: Bdím sám nad sebou, nad svým srdcem, svými pocity a myšlenkami? Střežím poklad milosti? Uchovávám v sobě přítomnost Ducha Svatého, nebo vše ve svém nitru ponechávám ladem a myslím si, že stejně bude dobře? Nebudme naivní: pokud si srdce nestřežíme, přijde někdo silnější a vezme nám drahocenný dar vnitřního ticha a pokoje. Naopak: Je velmi nutné zůstat bdělý – tedy zachovávat tyto tři rady: **Nezaměňovat pravdu:** Ježíš bojuje proti ďáblu, tedy proti lži! **Kdo není s drahým Ježíšem, je proti němu:** neexistují polovičaté postoje, v Boží přítomnosti musí být plnost mého rozhodnutí! **Bdělost nad vlastním srdcem:** protože ďábel je vychytralý a velmi lstivý. Dosud nebyl trvale vyhnán: to se stane až v poslední den... Vnitřní ticho a pokoj srdce se naopak stává nesmírně vzácným darem pro následné vzplanutí Ducha Svatého v nás, pro následný oheň lásky, který stále pevně a silně vlévá Boží přítomnost do našich srdcí! Buďme lidmi, kteří v sobě nosí poddajnost, mladost a svěžest Ducha Svatého. Kéž žijeme skrze něho s ním a v něm!

S. Kateřina Klosová

* * *

Ze slov papeže Františka: Písmo jsme dostali darem, abychom přemáhali svoji zapomnětlivost ve vztahu k Bohu. Je důležité mít tuto paměť, když se modlíme! Jak tomu učí žalm: „Vzpomínám na Hospodinovy činy, ano vzpomínám na dávné tvé divy.“ (Žl 77,12) Rovněž na divy, které Pán učinil v mém životě. Je podstatné pamatovat na obdržené dobro. Jeho zapomínáním se odcizujeme sobě, „chodcům“ existence; zapomněním vytrháváme své kořeny ze země, jež nás živí, a necháváme se unášet větrem jako listí. Upamatovat se však znamená znovu navazovat ty nejsilnější svazky, cítit se součástí dějin a dýchat spolu s lidem. Jak si však lze zapamatovat to, co se jenom slyšelo, ale nezakusilo? Bůh, který ví, jak je to obtížné a jak je naše paměť křehká, učinil pro nás něco neslychaného: zanechal nám *památku*. Nezanechal nám jenom slova, protože je snadné zapomenout, co se **slyší**. Nezanechal nám pouze Písmo, protože je snadné zapomenout, co se čte. Nezanechal nám jenom znamení, protože je možné zapomenout i na to, co se **vidělo**. Dal nám pokrm a je obtížné zapomenout **chuť**. **Zanechal nám Chléb, ve kterém je On, živý a pravý, s veškerou chutí svojí lásky.** Eucharistie nemůže být pouhou připomínkou, je *činem*, je Pánovou Paschou, která v nás ožívá.

